

A U T O B I O G R A F I J A

Rodjen sam 1909 godine 4. augusta u selu Slatina, srez Sanski Most - Bosna, od roditelja Nikole i Milice Vojnović, socijalnog porekla srednji seljak, u sedmoj godini starosti pošao sam u osnovnu školu i po završetku osnovne škole ostao sam kod kuće u selu Slatini na obradi zemlje kao zemljoradnik. Roditelji su me htjeli dati u gimnaziju na dalje školovanje pošto sam dobro učio, ali nije bilo mogućnosti, zbog siromašnog stanja u familiji. Isto tako uticalo je što tadanje vlasti nisu dozvoljavale seljačkoj djeci pohadjati školu. Na zemljoradnji ostao sam do 16 godine starosti. Kada sam već mogao samostalno da radim i mislim uvidio sam da je težak život i da se moraju preuzimati koraci boljem životu, jer rad na posjedu roditelja nemože nam dati ishranu, bili smo željni kruha. Bez ičijeg znanja i znanja roditelja, pobegao sam u šumsku industriju Majur - Hrvatska. U Majuru sam ostao dva meseca, radio dan i noć i zaradio 300 dinara. Vidjeći da niti ovdje nema života bunio sam se i sa nekoliko drugova budem protjeran sa posla. Iz Majura otišao sam dalje tražiti posla i nisam mogao dobiti posao, jer mi je stavljeno u radničku knjižicu da sam nezadovoljnik. Povrati sam se kući i kod kuće ostanem nekoliko mjeseci. Sada nisam imao drugog izlaza, nego sam počeo opet misliti na školu i vršiti pritisak da me daju u kakvu bilo školu.

Izlazi konkurs za primanje pitomaca u I. pješadijsku podoficirsku školu, gdje sam se u istu javio i otišao 1. maja 1927.g. U Podoficirskoj školi sam proveo dve godine. U školi sam dobro učio, ali sam opet proglašen nezadovoljnikom, jer sam se opirao zlostavljanju i maltretiranju. Po završetku podoficirske škole upućen sam u školu rezervnih oficira na službu, jer sam tražio iz razloga što sam se otpočeo spremati da polažem privatnu gimnaziju. U školi za rezervne oficire u Sarajevu, proveo sam na raznim dužnostima do 1931.g. Iz škole za rezervne oficire otišao sam na pilotski kurs u pilotsku školu u Mostar. Kako u školi za rezervne oficire, tako i u školi u Mostaru proglašen sam nezadovoljnikom i vraćen sam ponovo u Sarajevo

u školu za rezervne oficire u četu tadanjeg poručnika Djordja Lašića. Ponovo sam premešten 1933.g. u X. pešadijski puk u Sarajevu.U puku sam se za kratko vreme zamerio sa mnogim starešinama i oficirima, i proglašen nepodesnim elementom, naročito zbog toga što sam pratilo političke dogadjaje i družio se sa naprednim elementima.Iz X. Pešadijskog puka premešten sam na granicu prema Bugarskoj i bačen na Maleške planine, gdje sam ostao do konca 1936.g. Prilikom službovanja na granici učio sam neprekidno i htio sam izaći iz vojske.Kako su se tada molbe teško rešavale ja sam rešio da polažem oficirski ispit i isti sam položio 1936 godine u Beogradu.Na ovaj način spasio sam se granične službe.Koncem 1936, godine bio sam rešio da predjem u Bugarsku, jer sam i ovdje zlostavljan, jer su me pratili zašto se bavim političkim pitanjima i čitam knjige naprednih pisaca.Vreme je bilo da budem unapredjen u čin pporučnika, unapredjen sam i odmah premešten u Strumicu.U Strumici sam ostao š 6 mjeseci i premešten u Djevdjeliju.U Djevdjeli ostajem na dužnosti vodnika do 1940.godine.U Djevdjeliji sam se upoznao sa naprednom familijom Narodnog Heroja druga Danka Mitrova, a poslije kratkog vremena kada je drug Danko otišao u Španiju.Isto tako upoznao sam se i sa naprednom učiteljicom Radmilom Djurić koja je mnogo radila tako da je njen selo, selo Stojakovo i okolna sela bilo u opoziciji t.j. zemljoradnička stranka.Učiteljica Djurić bude premeštena po kazni u selo Konjarevo isto srez Djevdjeliski.U Konjarevu je bio težak život za nju i uspjela je da se premesti u Užički srez nazad u Srbiju, gdje je podlegla sestri Nadi i zetu žandarmeriskom poručniku i prestala raditi.Familija Mitrova momentalno bude premeštena iz Djevdjelije, a tek što sam se sa njima upoznao i tako propadnu početci moga rada povezano, koji je bio samo u izgledu.Dalje za vreme moga službovanja u Djevdjeliji otvoreno sam rekao da elaborati za mobilizaciju tadanje Jugoslovenske vojske, nevrede ništa i da smo nesposobni za izvršenje mobilizacije u slučaju rata.Za ovakav stav i ostale njihove zapaske htjeli su me staviti pod vojni sud.Po ovakvome držanju i vjerovatno iz službenih razloga premešten sam u Kelebiju - Šebešić kod Subotice, u proljeće 1940 godine.Po dolasku u Šebešić u izgledu je bio rat izmedju nas i Njemačke, i počela je već priprema

za rat, ali sa moga gledišta to nije, a i u stvari to i nije bila n
nikakva priprema .Medju njemačkim stanovništvom tada u Vojvodini,
bile su jake organizacije kulturbunda gdje sam aktivno stupio u borbu
sa njima.Dva puta sam rastjerao njihove konferencije.Za ovakav moj
stav pozvat sam na odgovornost i htjeo me je staviti pod sud tadanji
komadant Osjeka pukovnik Šnur Ivan, koji je poslije bio u ustaškim
redovima.Pred sam razvoj ratnih priprema u martu 1941. godine, poverio
sam svoje mišljenje tadanjem pporučniku Vukićević Mihailu.Primjetio
sam na njemu da je napredan i počeli smo se dogovarati šta ćemo raditi
kada Madjari i Njemci napadnu, znajući da će biti veliko izdajstvo u
tadanjoj vojsci.Doneli smo odluku da se borimo.U jednom smo se raz-
mimoilazili, a to je on je tvrdio da će biti momentalno revolucija
u Evropi, a ja sam tvrdio da će biti ustanci po stupanju SSSR-a u
rat.Diskutovali smo o svemu, ali nije bilo potpune p ispitnosti
među nama.

U aprilu 1941.g. počinje rat izmedju Jugoslavije i Njemačke i
raspad tadanje vojske momentalno.Našao sam se u prvim redovima na
frontu Kraljev breg - Kelebija - Tavan kut.Madjari su napali i prešli
granicu.Primjećujem susjedi se ne bore i nastalo je komešanje na frontu.
Potražio sam telefon i počeo sam tražiti predpostavljene i susjedne
starešine jedinica.Nisam mogao nikoga dobiti na telefon sem majora
Časlava Spasića.Pitao sam zašto se vojska ne bori i šta on misli,
rekao je da i sam nezna gdje se nalazi.Predložio sam mu da se borimo,
ali prethodno da se sastanemo koliko nas ima oficira pa da donesemo
konačnu odluku.Sastali smo se oficiri sa fronta od 50 km. i to nekoli-
ko pporučnika i poručnika i poneki kapetan II. klase.Predložio sam
da se borimo i da se povučemo sa vojskom u Frušku goru, i da nastavimo
dalje borbu i ako ćemo biti pod okupacijom.Moj predlog je usvojen i
odredjen sam za komandanta zaštitnog odreda.Prihvatio sam ovaj zada-
tak i da mi se daju dvije baterije protivukolskih orudža i pporučnik
Vukićević Mihailo, usvojeno je.Prilikom povlačenja od Subotice prema
Fruškoj Gori tukli smo se sa Madjarima.Na medjunarodnom drumu pred
Srbobranom, ja i Vukićević smo rukovali sa protivukolskim topovima

i oborili dva tenka madjarske tenkovske kolone, a ostali su se lišio povukli. Kada smo se približili Novome Sadu odredjen sam za komandanta prednjega odreda jer su kulturbundovci zaustavili jakom vatrom pokret kolone od oko 8000 vojnika. Kao komandant prednjega odreda mi razbio sam položaj kulturbundovaca i stigao pred Novi Sad. U Petrovaradinu Njemci su posjeli položaj i ponudili predaju, - Nemci sa čela, Madjari sa ledja, most na Dunavu srušen. Svaka borba dalje je izlišna na tom mjestu u takvoj situaciji. Na savjetovanju oficira nisam se složio da se oružje položi, niti da se vojska vodi u kasarne - u njih logore. Predložio sam da vojska ide po grupama u raznim pravcima da čuva oružje i da se presvlači u civil ako ne može proći. Na kraju da se služi i obmanom i da ide u vešu u svoj kraj sa orudjem - da veš tu, zaprlja prašinom, a da nitko ne smije Njemcima u ruke niti Madjarima. Ovom prilikom su me vojnici ljubili i bili meni zahvalni, naročito kada sam im otkrio i izdajstvo i rekao da idu u svoje krajeve sa oružjem. Sam nisam htjeo odložiti oružje i sa njim sam unišao u Novi Sad, gdje me je htjeo ubiti jedan konjanik kulturbundovac. Po dolasku u Novi sad rastao sam se sa pporučnikom Vukićevićem slučajno, a sa ostalih 20-30 oficira isto tako. Otišli su da prime platu i više se nisu niti vratili, odvedeni su u logor. U Novom sadu vodio sam borbu dva dana i jednu noć, udružen sa komunistima, četnicima i delovima naše vojske, gdje sam uhvaćen i vraćen u zatvor. Prilikom sprovodenja za Segedin, pobegao sam i otišao u svoje rodno mjesto u Slatinu, srez Sanski Most u Bosni.

Po dolasku u svoje rodno mjesto, prihvatio sam se zemljoradnje i počeo raditi na pripremi ustanka. Stavljen sam odmah pod prizmotru i moju su kuću čuvali ustaše i njemci. Počeo sam raditi aktivno, ali će nije mi uspjelo u potpunosti, jer mi je ograničeno bilo kretanje datorski tajnom kontrolom neprijatelja, ustaša i njihovih špijuna. Da bi mogao raditi i sačuvati drugove i narod do momenta za ustanak, obukao sam u ustaše tj. nagovorio da se obuku i da idu u ustaše Ivan Zekilović i Mate Gavranović, i da štite narod i mene dok god mogu. Kada bude potrebno nemoguće da me hitno izveštavaju da preduzmem mjere. U junu mjesecu

1941.g. zatvoreno je oko 300 drugova i starih ljudi. Otišao sam lično kod njemaca i ustaša i tražio da se narod pusti, a da mene zatvore, tako je i bilo, ja sam ostao u ustaškom logoru, a narod je pušten kući. Pomoću pomenuta dva ustaše nakon dva sata i ja sam pušten kući i pozvan da se javim u domobrane. - Po povratku iz zatvora počeo sam se opreznije kriti i saopštio da niko više nesmije ustašama i njemcima u ruke. Pred sam ustanak 26 jula 1941.g. zatvoreno je oko 75 drugova među njima Stevo Vuković član partije. Potražio sam ustaše koje smo mi uputili da budu ustaše radi zaštite i nisam mogao do njih doći, jer je već bio otkriven moj rad i ja sam uhvaćen od drugih ustaša i stavljen u zatvor. ODMAH SAM javio da se diže ustanak i da napadaju, a da ćemo se mi potući sa ustašama i njemcima u zatvoru. U toku noći 26-27 jula 1941.g. a najdalje i za svanuće sigurno u svanuće. Potukli smo se odmah u veče u 9 sati sa ustašama kada su nas htjeli izvoditi na streljanje i zabarikadirali smo vrata od zatvora. Nas je bilo 24 druga u zatvoru u podrumu, 42 druga u drugom zatvoru, a najopasnijih nas 8 drugova bili smo u čeliji, svega 74 druga. Veza između zatvora održavana je preko ustaške kuharice Marice / neznam kako se zove inače napredna žena /. Radi sigurnosti da nebi ustaše bacili bombu kroz prozor u zatvor naredio sam u zatvorima da stražarče najsigurniji i najhrabriji drugovi na prozorima. Ja sam stražarčio u našem zatvoru cele noći. Ustaše i nemci su pokušavali da bace bombe u zatvor, ali nisu mogli. Mi u zatvoru nismo dali gasiti svetlo i primjećivali su našu budnost. Sutra dan 27 jula naši su napali gradić Budimlić Jaku, mi smo izvršili udar iz zatvora i zauzeta je Budimlić Jama.

Uzeo sam rukovodstvo ustanka i borbu na celom sektorу Podgrmeča t.j. na tri sreza - Sanski Most, - Bosanska Krupa I Bihać. Prijedorski i Bosansko Novski srez djelimično, U početku je bio je uspjeh odličan, dok malo kasnije počele su se borbe rasplinjavati i pokazivati samovolja. Ja sam sazvao sastanak seoskih odreda. Na ovome sastanku predložio sam: - 1.- Da se formira podgrmečki odred, 2.- da izaberemo komandanta i komesara odreda, 3.- Da formiramo štab odreda sa

obaveštajnim i propagadnim otsjekom, 4.- da se naprave štambili sa srpom i čekićem, 5.- da borci nose petokrake crvene zvezde, 6.- da utvrđimo pozdrav "Smrt fašizmu" ili "Zdravo", 7.- Da se vodi nemilosrdna borba bez predaha i 8.- da podgrmeč moramo držati u svojim rukama naročito zbog ishrane naših snaga oko Bos. Petrovca, Drvara, Grahova i Glamoča.Oko 40 delegata na sastanku prihvatio je predlog sa sledećom izmenom:Da se formira u sklopu komande sektora Sana-Bihać više odreda zbog velikog broja boraca / oko 70.000 / većinom golorukih, da se utvrde oznake za rukovodioce.Dopuna predloga prihvaćena je.

Pitanje kakav naziv vojska da nosi - partizani, gerilci ili Narodno oslobodilačka vojska ostalo je otvoreno, dok ne pohvatamo veze naročito preko radio izveštaja o borbama pokreta u Jugoslaviji - Moskva - London.Prijeđlog sa dopunom usvojen je, ja sam izabran za komandanta odreda po sektorima srezova, drug Branko Čopić za komesara odreda.Po završetku zakazan je drugi sastanak radi odredjivanja nižeg z rukovodstva, vlasti, narodnih straža i političkog djelovanja. Borbu smo dalje produžili napadima na željezničke pruge puteve i neprijateljska uporišta.Koncem oktobra počeli su izlaziti drugovi Partijci iz Banje Luke i Bos. Novog.Došao je drug Djuro Pucar Stari da nam pomogne i da nam dadne pravu liniju borbe sa političke strane naročito.Napadom Talijana na Liku i Drvar, i previranje oko Banja Luke t.j. pojavom četnika, formiran je u Podgrmeču I.Krajiški odred od svih snaga Podgrmečja i Drvara i uspostavljen sadejstvo sa Kozarskim odredom.Odredjen sam za zamenika komandanta I.Krajiškog Odreda, a za komandanta drug Milorad Mijatović, za komesara drug Veljo Stojović.U ovo vreme bio sam vanpartijac t.j. koncem 1941.g., a još tome bivši aktivni oficir i širokogrud radi uvlačenja što većeg broja naroda u borbu.OSjetio sam da sam gledan sa nepoverenjem, ali to na mene nije ništa uticalo u pogledu energične borbe i političkog rada.Imao sam i nepravilnih postupaka u postavkama u opšte i u političkim postavkama, a to je bio uzrok pored političkog manjeg znanja i vojničke stručnosti - ne čitanje Marksizma - Lenjinizma.U Martu 1942.g. kandidovan sam za u Partiju K.P.J.U julu iste godine postao

sam član Partije K.P.J.U augustu postavljen za zamjenika komandanta VI. Krajiške brigade, kada je I. Krajiški odred preformiran u VI. Krajišku brigadu.

Tokom 1942.g. počele su zamašnije i veće operacije.Za napad na Prijedor po predlogu pokojnog druga Šoše odredjen sam da pripremim ovu akciju od Okružnog Komiteta K.P.J. Banja Luka.POŠto je bio drug Šoša zamjenik komandanta odreda, a ja zamjenik komandanta odreda predložio sam da se ide jedan komandant, a ne da nas obadvojca budemo zamjenici i radi samoga autoriteta, a da ja primim najvažniji zadatak i glavni pravac napada što je i učinjeno.Po zauzeću Prijedora produžio sam sa manjim akcijama na sektor Sanski Most - Bihać.

U Kozarskoj ofanzivi maja i juna 1943.g. zauzeli smo Bos. Krupu i napadali Sanski Most da neprijatelja navučemo na sebe.Po dolasku V. Štaba na Oštrelj i snaga Srbijanskih i crnogorskih omogućilo je šire operacije.Komandant IV. bataljona VI. brigade Hamdija Omanović tražio je da napadne neprijateljsko uporište Golubić kod Bihaća.Otišao sam sa drugom Urošem Bogunovićem " Rocom " i odustali smo od ove akcije.Uzeo sam druga " Rocu " i otišli smo u Liku da tražimo pomoć od ličana da napadnemo Bihać.Pomoć nismo dobili i vraćajući se sretnemo druga Jovanovića današnjeg general-majora i tražili smo pomoć,- nije pristao.Vratio sam se u štab brigade i predložio - da se predložimo drugu KOSTi Nadju i Vrhovnom Štabu da napadnemo Bihać iz ekonomskih i političkih razloga, kao i zbog veza sa Likom i Kordunom.Prihvaćen je predlog, izradili smo skicu i Bihać je napadnut i zauzet.U vremenu Bihaćke akcije neprijatelj je počeo napade iz Bos. Novog - Prijedora i Sanskog Mosta.Hitno sam poslat sa dva bataljona.Pristupio sam zadatku, prebacio grupe za ledja neprijatelja, zapalio neke objekte ispred neprijatelja i pozadi ledja, izvršio napad i neprijatelja vratio u njegovo uporište.Paljenje sam vršio da stvorim paniku kod neprijatelja noću, jer je neprijatelj bio nadmoćniji 10/0 drugoga izlaza nije bilo.

U mjesecu decembru 1942.g. upućen sam na viši Partijski kurs pri Vrhovnom Štabu u Bihać.Tu sam završio 14 po rangu od nas 60 drugova,

a pred samu IV. neprijateljsku ofanzivu. u IV. divizije iki sam uode-

Po povratku u štab VI. brigade otpočela je IV. neprijateljska ofanziva. Stupio sam odmah u borbu na pravcu Sanski Most sa III. bataljonom I. Kraljiške brigade i I. bataljonom VI. Kraljiške brigade. Imao sam vidan uspjeh - razbili smo jedan puk njemaca i ustaša, zarobili artiljeriski njemački divizion sa svim oružjem, njemci su izginuli do poslednjega, jedan bataljon tenkova razbijen, nekoliko uništeno. Ostatak ove grupacije povraćen je u uporište Sanski Most. U toku ofanzive koncem februara postavljen sam za komandanta VI. Kraljiške brigade. U toku IV. ofanzive vodili smo žestoke borbe na sektoru Grmeč-Sanski Most - Ključ. Uzeli smo u zaštitu II.-Krajušku brigadu, V. Kraljišku brigadu i djelove naših jedinica sa Šatora. Ovim jedinicama i djelovima trebao je odmor, jer su bili iznurenici i nastupila je kod istih nesvestica.

Po završetku IV. ofanzive i početkom V. neprijateljske ofanzive vodio sam sa brigadom ofanzivne bojeve. Koncem aprila 1943. godine neprijatelj nas je uobručio t.j. cijelu IV. diviziju i odrede grmečkog sektora. Pozvao me je komesar IV. divizije i drug Veljo Stojinić i pitali moje mišljenje zašto neprijatelj utvrđuje uporište i dovlači snage. Moj odgovor je bio, uobručava naše snage paralelno sa V. ofanzivom. Pojas za obranu željezničkog saobraćaja neće biti tako dubok. Nakon nekoliko dana neprijatelj je napao na cijelom sektoru Grmeča stavljajući nas u obruč. Ja sam se razbolio od tifusa i nošen sam sa brigadom gdje sam proveo 7 dana na nosilima. Od Petrovca upućen sam u Liku u bolnicu i u bolnici sam ostao 20 dana. Pozvan sam hitno u štab IV. divizije, iz kreveta sam ustao potpuno neozdravljen, i došao u štab IV. divizije. Primio sam dužnost zamjenika komandanta IV. divizije Branka Poljanca. NA SVOJU inicijativu i komesara divizije Boška Šiljegovića napao sam sa dvije brigade Ključ, napao četnički korpus popa Djurića od 3500 četnika i pomoći ličkih odreda uništili ga potpuno. Pop Djurić sa jednom grupom pobegao je u Knin. Ovom prilikom ostavim Grahovsko - Peuljski odred, po odobrenju Djure Pucara "Starog" sekretara pokrajinskog komiteta B.i H.U. julu 1943.g. poslije uspe-

šnih akcija budem postavljen za komandanta IV. divizije čiji sam komandant ostao do kraja rata i dalje do 1. marta 1946. godine. Za vreme komandovanja divizijom imao sam mnogo uspjelih bitaka, od kojih navodim samo one koje su lično na moju inicijativu, od polovine 1943.g. do završetka rata. Napad na Veliku u Dalmaciji, Napad na Sanski Most drugi put i zauzet, napad na Mrkonjić Grad i Manjaču i zauzeta. Napad na rudnik Ljubiju drugi put i zauzet. Napad na Travnik drugi put i zauzet sa Busovačom stanicom, razbijena i uništena čuvena "Eberlajnova grupa" od tri puka. Za ovu akciju štab moga korpusa naredio je da se Travnik uobruči, da se nemože uzeti. Uzeli smo inicijativu u svoje ruke ja i štabovi brigada, jer komesara u diviziji nije bilo. Kao komandant divizije pod rukovodstvom predpostavljenih učestvovao sam u bitkama: Na BANJA Luku, dva puta, na Prijedor dva puta, na Sinj, na Kupres, na Livno, na Bos. Petrovac, na Bos. Dubicu, na Travnik, na Zenicu, na Karlovac, na Brežice u Sloveniji, na Sevnice u Sloveniji i na Krško. Svuda sam sa divizijom bio na pravcu glavnog udara i u svim bitkama divizije bila je nosioc bitke. U VII. ofanzivi učestvovao sam, ali nisu bili uspjesi dobri. Štab VI. brigade nije postupio po zapovesti za dobijeni zadatak. Doneo je odluku da tuče neprijatelja sa bokova umesto i sa fronta i sa bokova. U toku bitke posle propusta VI. brigade udaljili smo štab od jedinica i nasrtljivo podcenjujući neprijatelja napadali, tako da je mogao ceo štab biti uništen. Zbog ovoga sam kažnjen partiskim i vojničkim ukorom. Ovdje podvlačim da sam dao predlog rušenja puta Oštra - Drvar i puta Petrovac Ključ što nije učinjeno. Vrhovni Štab je bio u Drvaru, a štab moga V. Korpusa u Ribniku. Neprijatelj je pretežno imao tehniku koju je trebalo predusresti. Uveče, pred dan ofanzive spustilo se je u Bihać 40 neprijateljskih aviona. Ovo mi je dalo signal da sutra sigurno počinje ofanziva i pored izveštaja. O ovome sam izvestio štab V. Korpusa i Vrhovni Štab u Drvaru telefonom. Na telefonu je bio u Vrhovnom štabu pukovnik Klišanić i drsko mi je odgovorio - da ja sa njime nemam ništa, da ja izveštavam svoj štab Korpusa. Ja sam istog Klišanića upozorio da je ozbiljna situacija i da treba preduzimati najozbiljnije mjere.

Od 1941.g. biran sam uvjek za člana odbora Narodne vlasti i sada sam u plenumu okružnog odbora Banja Luka i u okružnoj odborskoj skupštini Banja Luka. Prilikom formiranja Antifašističkog vijeća Bosne i Hercegovine izabran sa za člana pomenutog vijeća. Na izborima za saveznu skupštinu 1945.g. izabran sam za narodnog poslanika na sredu Piskavica i sredu Sanski Most. Izabran sam za člana Privrednog finansiskog odbora na zasjedanju skupštine saveznog vijeća. 1945. g.

U čin ppukovnika unapredjen sam 1943.g., U čin pukovnika unapredjen sam koncem 1943. godine.

Danas se nalazim u činu pukovnika na dužnosti komandanta Inženjeriske oficirske škole i vojnog učilišta.

U Armiji sam odlikovan sa Partizanskom zvezdom I. reda 1944. godine, od štaba V. Korpusa, i ordenom za hrabrost od štaba I. Armije, Ordenom zasluga za narod, odlikovan sam od strane Prezidijuma Narodne skupštine za Bosnu i Hercegovinu.

U toku aktivnog rada i borbe u NOP-u, mnogo bi više dao da sam ranije počeo čitati Marksizam i Lenjinizam.
16. II 1947.

Beograd
Smrt fašizma - Sloboda narodu!
Vojinović

Dne 10. III. 1947. godine

- Karlovac -

Pukovnik: